

Жалба, подадена на 24 ноември 2010 г. от Usha Martin Ltd срещу решението, постановено от Общия съд (пети състав) на 9 септември 2010 г. по дело Usha Martin Ltd/Съвет на европейския съюз и Европейска комисия, T-119/06

(Дело C-552/10 P)

(2011/C 55/31)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Usha Martin Ltd (представители: V. Akritidis, Δικηγόρος, Y. Melin, avocat, E. Petritsi, Δικηγόρος)

Други страни в производството: Съвет на европейския съюз, Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

1. Да се отмени посоченото по-горе решение на Общия съд (пети състав) от 9 септември 2010 г. по дело T-119/06 в неговата цялост,
2. да се допусне жалбата, като Съдът постанови окончателно решение по нея:

а) в полза на отмяната на решението на Комисията от 22 декември 2005 година за изменение на Решение 1999/572/ЕО на Комисията за приемане на гаранции, предложени във връзка с антидъмпинговата процедура относно вноса на стоманени телени въжета и кабели с произход, *inter alia*, от Индия⁽¹⁾ („обжалваното решение“), доколкото то се отнася до жалбоподателя, и доколкото с това решение се оттегля гаранция относно минималните цени, които са били в сила по-рано и

б) в полза на отмяната на Регламент (ЕО) № 121/2006 на Съвета от 23 януари 2006 година за изменение на Регламент (ЕО) № 1858/2005 относно въвеждане на окончателни антидъмпингови мита върху вноса на стоманени въжета и кабели с произход, *inter alia*, от Индия⁽²⁾ („обжалваният регламент“), доколкото той се отнася до жалбоподателя и привежда в действие обжалваното решение, с което се оттегля гаранция относно минималните цени, които са били в сила по-рано за жалбоподателя,

или, при условията на евентуалност, да се върне делото на Общия съд.

3. да се осъдят Съветът и Комисията да понесат, освен направените от тях съдебни разноски, и съдебните разноски на жалбоподателя по обжалване в рамките на настоящото производство и на производството пред Общия съд.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят твърди, че в точки 44—56 от обжалваното решение Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, по-специално, като постановява, че законосъобразността

на решението на Комисията да се оттегли приемането на гаранция не може, като такава, да се оспори предвид принципа на пропорционалност, приемайки погрешно, че: i) принципът на пропорционалност не се прилага към решението да се оттегли гаранция, защото подобно решение е равностойно на налагането на антидъмпингови мита *per se* и ii) всяко нарушение на гаранция е само по себе си достатъчно, за да доведе до нейното оттегляне, без подобно оттегляне да бъде предмет на принципа на пропорционалност.

Жалбоподателят твърди също, че Общият съд неправилно е преценил фактите по делото и сериозно ги е изопачил, приемайки, че „е безспорно, че жалбоподателят е нарушил разглежданата гаранция“, доколкото това твърдение погрешно създава впечатлението, че жалбоподателят е признал, че е нарушил гаранцията, което той отхвърля по смисъла на член 8 от основния антидъмпингов регламент.

Жалбоподателят твърди, че Общият съд погрешно е стигнал до извода, че законосъобразността на оттеглянето на гаранцията не може да се оспори предвид принципа на пропорционалност с мотива, че или всяко нарушение е достатъчно, за да доведе до оттеглянето, или приравнявайки мярката за оттегляне на мярка за налагане на антидъмпингови мита. Всъщност Общият съд неправилно приема, че принципът на пропорционалност никога не се прилага на равнището на оттегляне на гаранцията и не прилага критерия за „явно неподходяща“ мярка, противно на установената практика на европейските юрисдикции и противно на първоначалните наблюдения в обжалваното решение, по-специално на тези в точки 44—47 от него. Общият съд неправилно стига до извода, че законосъобразността на оттеглянето на гаранцията не може да се оспори, като такава, по силата на общия принцип на пропорционалност. В допълнение към това, като постановява неправилно, че е безспорно, че жалбоподателят е нарушил разглежданата гаранция, приемайки, че е налице нарушение на гаранция по смисъла на член 8, параграф 9 от основния антидъмпингов регламент, Общият съд явно е изопачил фактите, както те са изложени от жалбоподателя, поради което е допуснал грешка при прилагане на правото, неправилно преценявайки доводите му.

⁽¹⁾ ОВ L 22, 2006 г., стр. 54; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 44, стр. 164.

⁽²⁾ ОВ L 22, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 44, стр. 136.

Преюдициално запитване, отправено от Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Белгия) на 29 ноември 2010 г. — Deli Ostrich NV/Belgische Staat

(Дело C-559/10)

(2011/C 55/32)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Страни в главното производство

Жалбоподател: Deli Ostrich NV

Ответник: Belgische Staat

Преюдициални въпроси

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen отправя до Съда следния преюдициален въпрос: към момента на подаване на декларацията, а именно към 22 октомври 2007 г., с какъв тарифен код следва да се класира месото от двугърби камили, за които в случая е безспорно, че не са отгледани в плен?

Иск, предявен на 6 декември 2010 г. — Европейска комисия/Република Австрия

(Дело C-568/10)

(2011/C 55/33)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: Maria Condou-Durande и W. Bogensberger)

Ответник: Република Австрия

Искания на ищеца

Ищецът моли:

- да се установи, че Република Австрия не е изпълнила задълженията си по член 17, параграф 1 от Директива 2004/114/ЕО на Съвета от 13 декември 2004 година относно условията за прием на граждани на трети страни с цел образование, ученически обмен, безвъзмездно обучение или доброволческа дейност⁽¹⁾, тъй като е приела разпоредби, съгласно които студентите от трети страни могат да получат разрешение за работа само ако преди това се проучи положението на пазара на труда в Австрия и се установи, че съответното работно място не може да бъде заето чрез назначаване на регистрирано безработно лице,
- Република Австрия да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Комисията поддържа, че австрийските правни разпоредби въвеждат системна забрана за достъпа на студенти от трети страни до пазара на труда, доколкото при наличието на свободно работно място на последните се издава разрешение за работа само ако преди това чрез проучване се установи, че това място не може да бъде заето чрез назначаване на регистрирано безработно лице. Затова броят на издадените разрешения за работа на лица от тази категория бил твърде незначителен. В този смисъл едва 10 % от студентите от трети страни получавали възможност чрез работа да покрият част от разходите по образованието си (за сравнение такава възможност имали 70 % от австрийските студенти).

Според Република Австрия тези ограничения са обосновани. Поради свободния достъп до висше образование и ниските учебни такси Австрия привличала много студенти от трети страни. Тъй като не говорели немски език и нямали професионална квалификация, в общия случай те намирали неквалифицирана работа и така допринасяли за нарастването на бездруго високия процент на безработицата в този сектор.

⁽¹⁾ ОВ L 375, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 94.

Иск, предявен на 9 декември 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Нидерландия

(Дело C-576/10)

(2011/C 55/34)

Език на производството: нидерландски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: M. van Beek и C. Zadra)

Ответник: Кралство Нидерландия

Искания на ищеца

- да се установи, че предвид нарушението на правото на Европейския съюз в областта на обществените поръчки, и в частност на Директива 2004/18/ЕО⁽¹⁾ при предоставянето на концесия за строителство от Община Айндохвен, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си по член 2 и дял III от Директива 2004/18/ЕО,
- Кралство Нидерландия да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Комисията поддържа, че сключеното между Община Айндохвен и Hurks Bouw en Vastgoed B.V. споразумение за сътрудничество от 11 юни 2007 г. всъщност представлява концесия за строителство по смисъла на член 1, параграф 3 от Директива 2004/18/ЕО.

Доколкото стойността на концесията за строителство надвишава приложимите прагове, тя е трябвало да бъде възложена по реда на Директива 2004/18/ЕО, и в частност на член 2 и дял III от същата. Освен това възложените на Hurks Bouw en Vastgoed B.V. поръчки за строителство със стойност над приложимите прагове е трябвало да бъдат обявени в съответствие с членове 63—65 от Директива 2004/18/ЕО.

Тъй като при възлагането на въпросната концесия за строителство на Hurks Bouw en Vastgoed B.V. Община Айндохвен не е приложила Директива 2004/18/ЕО, и в частност член 2 и дял III от нея, Комисията счита, че е налице нарушение на Директивата.